

et mind Estonia teatrist märgati.“

Erakogu

Laupäev, 24. september 2022 NÄDALAVAHEBUS

Teet Malsroos

Bariton VOLDEMAR KUSLAP

- Sündinud 24. IX 1937 Oudovas.
- Lõpetas 1963 Tartu muusikakooli (õpetaja Alma Kurtna) ja 1968 Tallinna riikliku konservatooriumi (Viktor Gurjevi klass).
- Oli 1957–59 Tõrva linna kultuurimaja kunstiline juht ja direktor.
- Laulis 1964–1965 Estonia kooris, olnud 1965–2010 samas solist, teinud üle 90 ooperi- ja operetirolli.
- Töötanud 1974–1979 Georg Otsa nimelises Tallinna muusikakoolis laulpedagoogina, esinenud kammerlauljana. Tegutsenud levilauljana, osalenud paljudel lauluvõistlustel (nt Tippmeloodia, Arne Oidi nimeline lauluvõistlus, „Mehed, meri ja maa“) ning olnud paljude Eesti heliloojate, sh Arne Oidi, Uno Naissoo, Valter Ojakäär, Gennadi Podelski ja Hans Hindpere laulude esmaesitaja. Salvestanud Eesti Raadios ligi 300 helitööd.
- Esinenud eri koosseisudega paljudes Euroopa riikides, USAs, Kanadas ja Sri Lankal.
- Mänginud („Mehed ei nuta“, 1968, Eesti Telefilm) ja osalenud filmides („Ooperiball“, 1974, Tallinnfilm; „Igihaljas bel canto“, 1976, Eesti Telefilm). Mänginud ka sõnalavastustes (Kalli „Raadio Null“, 1997, Vanalinnastuudios; Lennuki „Kadrioru vanad“, 2005, Vana Baskini Teatris; Christa, Agilo ja Michael Dangli „Lumeroos“ 2021, Vana Baskini Teatris).
- Temast on portreefilm „Laulab Voldemar Kuslap“ (Eesti Telefilm, 1978), sama pealkirja kannab ka tema menulaulude noodikogumik (1976).
- I koht Sotšis rahvusvahelisel noorsoolaulude festivalil 1968, eriauhind Bulgaarias rahvusvahelisel estraadilauljate võistlusel Kuldne Orfeus 1971, I koht Eesti estraadilauljate võistlusel 1968.
- Eesti NSV teeneline kunstnik (1973), Georg Otsa preemia (1976), Valgetähe V klassi teenetemärk (2001), Tallinna rae-medal (2014).

Allikas: Eesti entsüklopeedia

Voldemar Kuslap „Don Giovannis“ nimiosas. 1975.

Voldemar Kuslap operetis „Viini veri“. 1999.

Teet Malsroos

„Muinaslugu muusikas“. 1968. Klaveritaga Voldemar Kuslap.

Vana Baskini teatri lavastuses „Lumeroos“ on Helgi Sallo ja Voldemar Kuslap taas koos.

„Kui praegu küsida, kes olid Arvo Ratassepp või Jüri Variste, siis neid ei teata, aga teatakse väljamaa ansambli trummimängija kinganumbrit.“

HELGI SALLO: „Kuslap pole üldse minu maitse!“

„Kuslap pole üldse minu maitse,“ puhkeb Helgi Sallo naerma, ehkki aastaid tagasi kippus publik tõsimeeli arvama, et laval duetti laulvad Voldemar Kuslap ja Helgi Sallo on paar ka eraelus. Lavapartnerina on need kaks aga olnud lahutamatud. Ka praegu, kui mängivad koos Vana Baskini teatri lavastuses „Lumeroos“.

Voldemar, kes ausalt tunnustab, et muusikakoolist ja konservatooriumist tulnuna polnud tal õrna aimugi, kuidas laval olla, sai oma teadmatuses lotovõidu. „Selles tema võlu ongi, et ta ei hakanud midagi tegema, vaid ta oli laval,“ tunnustab Helgi. „See on suur pluss! Ning lavapartnerina ta just sellepärast oligi väga hea, et ei teinud midagi. Minule ei meeldi need, kes mulle näitavad, kuidas mängivad. Peale selle oli Vollil veel üks hea omadus: mulle kui isekale naisterahvale meeldib, kui mees laval mängib nii, et naine on esiplaanil. See on tal paganama võluv omadus. Praegugi, kui mängime „Lumeroosi“, panen seda tähele. Küllap on see tal kodust sünniga kaasa saadud, et naine on see, keda kõik imetlevad, ja mees toetab, et naine saaks särada.“

Ent kõige paremad muljed on Helgile Voldemarist jäänud mujalt kui lavalt. Reisidelt hoopis. „Oleme temaga koos käinud nii Ameerika Ühendriikides kui ka Moskvas ning Volli on väga hea reisikaaslane,“ kiidab Helgi. „Ta on vastutulelik ja sõbralik ega lähe kunagi pabinasse. Me läksime Rootsi ja USAsse, kuid meie keeletase oli miinusega. Aga me ei jäänud kuskil jänni, sest Volli ei läinud paanikasse. Ta on alati väga rahulik. Ning kui ta ka seltskonda ilmub, on tal alati hea tuju, ta oskab õiged naljad leida.“

Ent Voldemari väärtus pole üksnes õigetes naljades ja anekdootides, mida ta varrukast paiskab. „Hämmastav, kui palju teab ta luuletusi,“ ütleb Helgi. „Kui me draamateatris temaga koos „Metsa fortet“ tegime, olin täiesti pahv. Kui ilusasti ta luuletusi loeb! Nüüd olen kuulnud, et oma laulukavadesse, millega ta esinemas käib, põimib ta luuletusi sisse. Ta on üllatav mees!“

Võin olla ka õnnelik, et kui olin 70aastane, tegi Tõnu Kaljuste ettepaneku mängida Joseph Haydni ooperis „Elu kuu peal“ – see oli üks unistuste rolle. Mul oli hea meel, et suutsin veel 70aastasena tõestada, et olen suuteline midagi tegema.

Olin ka siis õnnelik, kui minu hea kamaaraad Eino Baskin usaldas mulle rollid lavastustes „Raadio Null“ ja „Kadrioru vanad“. Seal oli mul unistuste partner Ita Ever – mu hing laulab, kui ma selle inimese peale mõtlen.

Sa oled ju praegugi Vana Baskini teatri laval. Lavastuses „Lumeroos“.

See oli meeldiv kohtumine oma eluaegse partneri Helgi Sallo ja Harry Kõrvitsaga. Kammisime Eestimaa risti-põiki läbi. Oli palju kallistamisi ja musitamisi. Ent alles nüüd leidis see saatanlik koroona mu üles ja murdis maha. Küll kergemal kujul, aga ma ei uskunud, et sel haigusel on nii pikad järelmõjud. Praegu täitsa murega mõtlen septembrikuu lõpu peale. Mul oli juba möödunud aastal broneeritud, et lähen oma arm-

sasse Värska sanatooriumi sünnipäevaks paku kõige selle eest.

Olen enda arvates liialt palju tähelepanu saanud. Kas ma väärin kõike seda? Nojah, saan 85aastaseks. Põhjus on selles, et sündisin 24. septembril 1937. aastal.

Tõesti, ega sa ju polegi elus midagi muud ära teinud, kui et sündisid 85 aastat tagasi. See on küll liigne tagasihoidlikkus. Üksi see on ju tore, et muusikateatrist pensionile läinuna oled sa taas publiku ees, aga hoopis draamalaval.

Nojah. See on tänuväärne roll ja suur tänu lavastaja Eero Spriidile, kes oli väga põhjalikult raadio fonoteeki uurinud. Ses lavastuses on ju kasutatud neid salvestisi, mis meie Helgi Salloga kunagi sisse laulsime. Väga paljud on tulnud pärast etendust ütleva: „Issand, kui palju ilusat muusikat on kirjutatud!“ Olen ka neile vastanud, et sellel ajal kirjutasiid laule professionaalid. Ning ka tekste kirjutasiid professionaalid.

Kas tänapäeva laulud on säherdused, mis teevad sinu muusikukõrvale haiget?

Olen püüdnud vältida primitiivsust. Ja hindan professionaalsust. Märksa enam tahaksin kuulda Frank Sinatrat, Nat King Cole'i, Georg Otsa. Üks päev sõitsin autoga, kuulasin raadiot ja mõtlesin, kes see huvitav bariton on. Lõpuks sain aru – see on ju Tiit Kuusik. Meie pärlite pärl.

Praegu öeldakse kõigi kohta, et nad on enneolematud superstaarid, aga Tiit Kuusik oli niisuguse kaaluga täht, kelle oleme ära unustanud. Kui praegu küsida, kes olid Arvo Ratassepp või Jüri Variste, siis neid ei teata, aga teatakse väljamaa ansambli trummimängija kinganumbrit.

Kuidas sa saad primitiivsust vältida, kui praegune maailm on seda ääreni täis?

Ongi! Liialt kergekaalulise meelelahutuse peale on kogu see bisnis üles ehitatud. Ma muidugi kogun oma pea kohale süsi ja sajatamisi, aga olen maailmas nii palju näinud ja kuulnud, et oskan hinnata laulja ja laulja vahet. Ning see vahe on tohutult suur.